ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

Αγία Γαβριηλία

Η Γερόντισσα των αγγέλων

Βιογραφία και Διδαχές

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

ΤΙΤΛΟΣ: Αγία Γαβριηλία, η Γερόντισσα των αγγέλων
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μάρθα Πατλάκουτζα
ΣΕΙΡΑ: Βιογραφία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΟΥ: Σωτήρης Καραγιαννάκης
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Μάρθα Πατλάκουτζα
Copyright © 2026 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-6015-02-1

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

ΜΑΡΘΑ ΠΑΤΛΑΚΟΥΤΖΑ

ΑΓΙΑ ΓΑΒΡΙΗΛΙΑ Η ΓΕΡΟΝΤΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΩΝ

Εκδόσεις Έξη

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα

Στην καθημερινότητά μας, όταν επικαλούμαστε τους Αγίους, νιώθουμε προστατευμένοι, νιώθουμε πως έχουμε φίλους. Νιώθουμε πως ανήκουμε σ' εκείνη τη μεγάλη οικογένεια του Χριστού.

Το βιβλίο αυτό δεν αποτελεί μια θεολογική διατριβή. Πρόκειται για τη μυθιστορηματική βιογραφία της Αγίας Γαβριηλίας, γραμμένη με σεβασμό κι αγάπη. Κατά τη συγγραφή του, σημαντικές πηγές αποτέλεσαν το βιβλίο της υποτακτικής τής Γερόντισσας, της μοναχής Γαβριηλίας, με τίτλο: «*Η Ασκητική της Αγάπης*», το έργο: «*Η Γερόντισσα της Χαράς*», της μοναχής Φιλοθέης, και τα ηχητικά αρχεία της Γερόντισσας.

Μελετώντας τον βίο της Αγίας, γίνεται εύκολα αντιληπτό πως το βλέμμα της, γλυκό, καθαρό και βαθιά ταπεινό, μπορούσε να μαλακώσει και την πιο σκληρή ψυχή, και η παρουσία της άλλαζε τον χώρο με παρηγορητικό φως.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

«Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστί, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεός ἐν αὐτῷ», ήταν τα λόγια που έκανε πράξη.

Και στη βιογραφία αυτή γίνεται μια ταπεινή προσπάθεια να αποδοθεί το άρωμα της παρουσίας της, η απλότητά της, η χαρά της, η απόλυτη πίστη της στην Πρόνοια του Θεού. Οι σκηνές και οι διάλογοι πλάστηκαν με στοχαστική φροντίδα, στηριγμένα στα διαθέσιμα στοιχεία και με τη συναίσθηση πως το αληθινό βάθος μιας τέτοιας ψυχής μόνο το Φως του Θεού μπορεί να το αποκαλύψει ολοκληρωτικά.

Με ευγνωμοσύνη και ευχή,
Μάρθα Πατλάκουτζα

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Λίγα λόγια από τη συγγραφέα 9
Κωνσταντινούπολη, 1897 13
Οικογένεια Παπαγιάννη 17
Η μικρή Αυρηλία 23
Στο Ζάππειο Παρθεναγωγείο 51
Ελβετία, 1915 57
Κωνσταντινούπολη, 1922 65
Αθήνα, 1932 85
Στην Αγγλία 97
Στα χρόνια του πολέμου 125
Το τέλος του πολέμου 137
Το θεραπευτήριο της οδού Μασσαλίας 145
Στις Η.Π.Α. 155
Το κάλεσμα, παραμονή του Ευαγγελισμού της Θεοτόκου, 1954 167
Στα κιμπούτς 179
Ινδία, 1955 191
Στο Λεπροκομείο 203
Λάκναου, Φεβρουάριος 1956 215
Ουταρκάσι, 1958 235
Θα γίνεις μοναχή 249

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Βηθανία 273
Η «γέννηση» της Γαβριηλίας,
Απρίλης 1962 285
Ινδία, 1963 309
Ιερά Μονή Νέας Ιερουσαλήμ 321
Αφρική 331
Η πορεία συνεχίζεται... 339
Το σπίτι των αγγέλων 355
Αγία Σκέπη, Αίγινα, 1989 393
Η ασθένεια 403
Στη Λέρο 411
Η κοίμηση 429
Αγιοκατάταξη 435
Βιβλιογραφία 443

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Αν έχεις αγάπη για όλο τον κόσμο,
όλος ο κόσμος είναι όμορφος[*].

Κωνσταντινούπολη, 1897

Η Πόλη ήταν ένα πολύχρωμο κέντημα στις όχθες του Βοσπόρου. Την αποκαλούσαν «η Βασιλίδα των Πόλεων», γιατί κάθε πέτρα της κουβαλούσε ιστορίες βασιλέων και Αγίων.

Το πρωινό φως άγγιζε τους τρούλους της Αγίας Σοφίας. Οι μιναρέδες έριχναν σκιά στους δρόμους της αγοράς, εκεί όπου η μυρωδιά από κύμινο και καβουρδισμένο αμύγδαλο απλωνόταν στον αέρα. Οι γλώσσες μπλέκονταν, ελληνικά, τουρκικά, αρμένικα, και γαλλικά από τους Φράγκους, αλλά κανείς δεν φαινόταν να παραξενεύεται. Η Πόλη τους χωρούσε όλους, γιατί είχε μάθει να ανασαίνει με χίλια στόματα.

---

* Κάθε κεφάλαιο ξεκινά με αυτούσια λόγια της Αγίας.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Ο Βόσπορος χώριζε και ένωνε δυο ηπείρους, την Ευρώπη και την Ασία. Στις όχθες του, τα καΐκια γλιστρούσαν νωχελικά και οι γλάροι στροβιλίζονταν στον αγέρα. Τα σοκάκια ήταν σαν μικρά θεατρικά σκηνικά: μαγαζάκια με υφάσματα, άντρες με φέσια, γυναίκες με μακριές φορεσιές, παιδιά ξυπόλητα να γελούν.

Όμως, εκείνο το πρωινό, η Πόλη είχε μια παράξενη σιωπή. Κρατούσε την ανάσα της. Περίμενε κάτι.

Στο παλιό αρχοντικό, στο Πέραν, στην καρδιά του Ταξίμ, γεννιόταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας Παπαγιάννη. Ήταν 2/15 Οκτώβρη του 1897, ημέρα της Αγίας Ιουστίνης και του Αγίου Κυπριανού. Το σπίτι, από πέτρα και ξύλο, ξύπνησε μαζί με τον ήλιο. Από τα παράθυρα εισέβαλε η πρωινή δροσιά, γεμάτη αρώματα από γιασεμί και υγρασία.

Τα μεγαλύτερα παιδιά είχαν μαζευτεί στην παλιά σάλα, τα μάτια τους γυάλιζαν από λαχτάρα. Στην άκρη του διαδρόμου, κάτω από το εικονοστάσι, ένα καρβουνάκι έκαιγε αργά, σκορπίζοντας στον χώρο το γλυκό άρωμα του λιβανιού. Και τότε, ακούστηκε ο πρώτος της ήχος στον κόσμο, το πρώτο κλάμα του νεογέννητου.

Η μητέρα της, η Βικτώρια, τη βάστηξε στα χέρια

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

της και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Ο πατέρας της, ο σοβαρός κύριος Ηλίας Παπαγιάννης, λύγισε για λίγο. Δάκρυσε, στεκόμενος πίσω από την πόρτα. Δεν ήθελε να τον δει κανείς.

Με τη γέννηση της μικρής το σπίτι ανάσανε, τα χέρια σταυροκοπήθηκαν διακριτικά και τα βλέμματα χαμογέλασαν δίχως να ειπωθούν λόγια. Και η Πόλη, αυτή η γερασμένη μητέρα όλων, άπλωσε αόρατα τα φτερά της γύρω από το νεογέννητο και το αγκάλιασε με τη σοφία αιώνων, ευλογώντας το με τη σιωπή της.

Οι πρώτες εβδομάδες κυλούσαν γαλήνια. Η μικρή, ήσυχη, μεγάλωνε μέρα με τη μέρα. Ο πατέρας της την έπαιρνε κάποιες νύχτες στα χέρια του και καθόταν σιωπηλός. Δεν έλεγε πολλά, μόνο ψιθύριζε μια προσευχή:

«Φύλαξέ τα, Θεέ μου, και δείξε μου τον δρόμο να τα αναστήσω σύμφωνα με το θέλημά Σου».

Για τον Ηλία Παπαγιάννη, ο μεγαλύτερός του θησαυρός δεν βρισκόταν ούτε στα πλούτη, ούτε στα μεγαλεία. Ήταν εκεί, μέσα στο σπίτι του. Στα τρία μεγαλύτερα παιδιά του, τον Αλέξανδρο, τη Βασιλική και την Πωλίνα, και στο βλέμμα της γυναίκας του, της Βικτώριας. Στα παιδικά γέλια που αντηχούσαν απ' άκρη σ' άκρη στο σπιτικό του.

Οι μήνες πέρασαν σαν μια ανάσα και ήρθε η

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

ώρα της βάφτισης. Ήταν Κυριακή, μια καθαρή και φωτεινή μέρα. Ο Πατριαρχικός Ναός του Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι είχε ανοίξει διάπλατα τις πύλες του και το φως του ήλιου έλουζε κάθε γωνιά του.

Ο Αλέξανδρος, το μεγαλύτερο από τα παιδιά, είχε σταθεί ευθυτενής δίπλα στις αδελφές του, τη Βασιλική και την Πωλίνα. Η κολυμβήθρα έλαμπε και το νερό μέσα της έμοιαζε ασημένιο.

Ο μετέπειτα Μητροπολίτης, ο Γερμανός Στρηνόπουλος, σήκωσε τη μικρή στα χέρια του. Όταν τη βύθισε στην κολυμβήθρα, αναφώνησε:

«Βαπτίζεται η δούλη του Θεού, Αυρηλία...»

Το παιδί δεν έκλαψε. Ούτε φώναξε.

Ο νονός της, ο Βασίλειος Αντωνιάδης, οικογενειακός φίλος, διαπρεπής θεολόγος και τότε διευθυντής της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης, διάλεξε το όνομα αυτό, γιατί η βαφτισιμιά του έμοιαζε σαν την αύρα του ήλιου.

Μετά το μυστήριο, η μητέρα της την κράτησε σφιχτά στην αγκαλιά της. Τη φίλησε στο μέτωπο και της ψιθύρισε απαλά:

«Ήλιε μου, να σε φωτίζει πάντα Εκείνος που σε χάρισε σε εμάς».

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Όσο μεγαλύτερη είναι η πίστη για τα επουράνια,
τόσο μικρότερη είναι η στενοχώρια για τα επίγεια.

Οικογένεια Παπαγιάννη

Στην περιοχή του Πέραν* απλωνόταν το Ταξίμ**, ένα σταυροδρόμι πολιτισμών, γεμάτο χρώματα, φωνές και αρώματα απ' όλο τον κόσμο. Πέτρινες επαύλεις με ευρωπαϊκά σαλόνια και ψηλοτάβανες πρεσβείες έστεκαν πλάι σε μαγαζιά με μεταξωτά και καπέλα απ' το Παρίσι. Στους λιθόστρωτους δρόμους αντηχούσαν ρόδες από άμαξες και ομιλίες σε διαφορετικές γλώσσες, από Φράγκους, Έλ-

* Ονομασία που χρησιμοποιούσαν οι Έλληνες και άλλοι χριστιανοί κάτοικοι για την ευρωπαϊκή συνοικία της Κωνσταντινούπολης, γνωστή και ως Beyoğlu στα τουρκικά. Ήταν κέντρο εμπορίου, κοσμοπολίτικης ζωής και δυτικών επιρροών, γεμάτο ευρωπαϊκά καταστήματα, θέατρα, καφέ και πολυτελείς κατοικίες.

** Περιοχή στο βόρειο άκρο του Πέραν, με ευρύχωρη πλατεία που αποτελούσε κόμβο συγκοινωνιών και σημείο συνάντησης. Το όνομα προέρχεται από την οθωμανική δεξαμενή κατανομής νερού (taksim = διανομή). Τον 19ο αιώνα φιλοξενούσε πρεσβείες, στρατώνες και ευρωπαϊκά αρχοντικά, με έντονη κοινωνική και πολιτική δραστηριότητα.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

λνες, Αρμένιους και Λεβαντίνους. Κάθε ράτσα με τη δική της φυσιογνωμία, αλλά όλες μαζί συνέθεταν ένα μωσαϊκό που ανέπνεε κάτω από τον ίδιο ουρανό.

Σε αυτούς τους δρόμους σεργιανούσε ο Ηλίας Παπαγιάννης. Ήταν ένας άνθρωπος που σεβόταν ό,τι ιερό κουβαλούσαν οι παλιοί, αλλά ταυτόχρονα κρατούσε το βλέμμα του στραμμένο στη νέα πνοή της εποχής. Ως αντιπρόσωπος της Messagerie de France* και έμπορος ξυλείας, ήξερε να ζυγίζει τόσο τα φορτία, όσο και τους ανθρώπους.

Ένα γκρίζο πρωινό, ο Ηλίας Παπαγιάννης είχε κατέβει στο λιμάνι από νωρίς. Το καπέλο του, σκούρο και λιτό, ήταν γερμένο ελαφρά στο πλάι, σκιάζοντας τα μάτια του, που έφεγγαν ήρεμα. Το παλτό του, μαύρο και φθαρμένο λίγο στις άκρες, ανέμιζε στο πρωινό αεράκι. Οι ρυτίδες στο πρόσωπό του και το κομψό, ασημένιο του γενάκι φανέρωναν τα πενήντα του χρόνια. Τα μάτια του περιδιάβαιναν τα καΐκια και τον ορίζοντα με προσοχή, έτοιμα να συλλάβουν κάθε λεπτομέρεια.

* Messagerie de France: Γαλλική εταιρεία μεταφορών και διανομής στις αρχές του 20ού αιώνα. Διαχειριζόταν γραμμές ατμόπλοιων στη Μεσόγειο και στην Ευρώπη, συνεργαζόταν με σιδηροδρομικές εταιρείες για τη διανομή ταχυδρομείου και εμπορευμάτων στο εσωτερικό της Γαλλίας και διέθετε πρακτορεία σε μεγάλες πόλεις της Ευρώπης. Εκτός από ταχυδρομικές υπηρεσίες, μετέφερε δέματα, εφημερίδες και επιβάτες μεγάλων αποστάσεων, αποτελώντας έναν από τους πιο αξιόπιστους τρόπους μεταφοράς πριν από τη γενικευμένη χρήση του αυτοκινήτου.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Όλοι τον γνώριζαν. Οι ναύτες τον χαιρετούσαν με εκείνο το σιωπηλό νεύμα που δεν ζητά ανταπόδοση. Κι εκείνος, όπως συνήθιζε, απαντούσε με ένα ανεπαίσθητο χαμόγελο.

Το φορτίο ξυλείας από τη Σαμψούντα μόλις είχε φτάσει, βαρύ ξύλο, ευωδιαστό. Ο Ηλίας περπάτησε αργά ανάμεσα στις στοίβες. Έφτασε σε μια παλέτα, ακούμπησε το χέρι του πάνω της κι έκλεισε για λίγο τα μάτια. Ήταν σαν να άκουγε κάτι. Τον ήχο του δάσους. Το θρόισμα των φύλλων που κάποτε στόλιζαν αυτά τα ξύλα.

Ένας νεαρός, με κοστούμι λίγο πιο καινούργιο απ' ό,τι χρειαζόταν και βλέμμα βιαστικό, τον πλησίασε. Κρατούσε στα χέρια του ένα συμβόλαιο.

«Θα μπορούσαμε... να αυξήσουμε το κέρδος, κύριε Παπαγιάννη», είπε σχεδόν ψιθυριστά, σαν να πρότεινε κάποιο παζάρι απ' αυτά που δεν καταγράφονται.

Ο Ηλίας σήκωσε το κεφάλι. Με βλέμμα γαλήνιο και καθάριο κοίταξε κατάματα τον νεαρό.

«Το κέρδος μου», του αποκρίθηκε ήρεμα και σοβαρά, «είναι να μπορώ να κοιτάζω τον κάθε άνθρωπο στα μάτια, χωρίς να σκύβω το κεφάλι από ντροπή. Τα χρήματα έρχονται και φεύγουν, η τιμή όμως μένει. Αν είναι να θυσιάσω την ψυχή μου για λίγες λίρες παραπάνω, καλύτερα να μην τις

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

δω ποτέ. Προτιμώ να κρατήσω την ευλογία του Θεού και τον ύπνο μου γαλήνιο». Και, κοιτάζοντας τα κιβώτια, πρόσθεσε: «Η ξυλεία να ζυγιστεί τίμια. Όπως συμφωνήθηκε».

Ο νεαρός δεν απάντησε. Μόνο κατέβασε το βλέμμα ντροπιασμένος και έγνεψε καταφατικά.

Κι έτσι έγινε.

Ο Παπαγιάννης κοντοστάθηκε για λίγο στην άκρη του λιμανιού. Ο άνεμος είχε δυναμώσει. Αν κάποιος μπορούσε να τον ακούσει εκείνη τη στιγμή, θα ένιωθε μια προσευχή να σχηματίζεται μέσα του και ένα «δόξα τω Θεώ» ξεπήδησε σαν στεναγμός από τα σπλάχνα του, ευχαριστώντας τον Μεγαλοδύναμο για όλη την ευλογία που είχε εισπράξει, και κυρίως για τη γυναίκα της ζωής του, τη Βικτώρια Χριστάκη Παπαγιάννη.

Η Βικτώρια ήταν η δισέγγονη του Χαρίσιου Μεγδάνη -λόγιου, Φιλικού και ανθρώπου των γραμμάτων- και κόρη του γιατρού Χριστάκη, που παλιότερα υπήρξε θεράπων ιατρός του ίδιου του Σουλτάνου.

Η γυναίκα του κουβαλούσε μέσα της την ευγένεια της ψυχής και την αρχοντιά της σκέψης. Δεν ύψωνε ποτέ τη φωνή της. Όμως, όταν μιλούσε, όλοι καταλάβαιναν την ορθότητα της άποψής της. Το βλέμμα της απέπνεε γαλήνη και σιγουριά, και

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

όλοι αισθάνονταν ασφάλεια κοντά της. Ήταν η ήρεμη δύναμη που κρατούσε το σπιτικό τους όρθιο, ζωντανό και γεμάτο αγάπη, χωρίς ίχνος επιβολής.

Κι εκεί, στην άκρη του λιμανιού, ο Παπαγιάννης ένιωσε απέραντη ευγνωμοσύνη, που γλύκανε την καρδιά του. Ήξερε πως, όταν θα γύριζε στο σπίτι, εκείνη θα είχε ήδη ανάψει το λυχνάρι, θα είχε βάλει το φαγητό να σιγοβράζει και θα τον περίμενε, όπως πάντα, να τον γλυκάνει με το βλέμμα της.

Έστρεψε τα μάτια στον ουρανό, όπου τα πρώτα σύννεφα είχαν πάρει να μαζεύονται αργά πάνω από τον Βόσπορο. Έκανε τον σταυρό του και πήρε τον δρόμο για το σπίτι του, με βήμα σταθερό και με την ψυχή του ήρεμη και γαλήνια.

© Μάρθα Πατλάκουτζα / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2026

Αγία Γαβριηλία

Η Γερόντισσα των αγγέλων

Βιογραφία και Διδαχές

Δεν έζησε για να γίνει γνωστή. Δεν μίλησε για να ακουστεί. Κι όμως, η σιωπή της έγινε φως. Η ταπείνωσή της, δρόμος. Η αγάπη της, θεραπεία.

Η Αυρηλία Παπαγιάννη μεγάλωσε μέσα στην αγάπη μιας αρχοντικής οικογένειας, όμως η καρδιά της αναζητούσε κάτι πολύ μεγαλύτερο. Άφησε πίσω της κάθε βεβαιότητα και ακολούθησε τον δρόμο που της έδειχνε ο Θεός, χωρίς να γνωρίζει πού θα την οδηγήσει. Από τα λιθόστρωτα της Κωνσταντινούπολης, όπου γεννήθηκε, ως τα σοκάκια της Βηθανίας και τις φτωχογειτονιές της Ινδίας, όπου γονάτιζε μπροστά στα πόδια των λεπρών, έπλενε πληγές με γυμνά χέρια και ακουμπούσε ψυχές με το βλέμμα της· ως το μικρό της κελί στη Λέρο, έγινε καρδιά ανοιχτή για όλους. Δεν δίδασκε, δεν επέβαλλε. Άγγιζε τις ψυχές όχι με λόγια, αλλά με παρουσία. Ζούσε για να προσεύχεται. Και προσευχόταν για όλον τον κόσμο.

Δεν έγινε μοναχή για να αλλάξει ζωή, γιατί η ζωή της είχε ήδη γίνει θυσία, προσευχή, ολοκαύτωμα αγάπης. Γιατί εκείνη γνώριζε καλά πως ο Θεός είναι Αγάπη. Και όπου υπάρχει αγάπη, εκεί βρίσκεται ο Θεός.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ

BI0005
ISBN 978-618-6015-02-1
9 786186 015021